

Επιλογή ζωής ή θανάτου

/ [Ορθόδοξη πίστη](#)

Η αντίληψη πως το Ευαγγέλιο μιλά για αιώνια ζωή, παραπέμποντας στην άλλη ως χρόνο χωρίς τέλος, αρνούμενη αυτή τη ζωή, ασφαλώς δεν είναι ορθή. Όπως λανθασμένη είναι και η άποψη πως υπάρχει μόνο ό,τι βλέπουμε.

Ο Χριστός ως Θεός και άνθρωπος ενώνει στο πρόσωπό του τις δύο φύσεις και ζει στον κόσμο μας ενώνοντας το ουράνιο με το επίγειο, το θεϊκό με το ανθρώπινο, χωρίς πρόθεση ή διάθεση αντιδιαστολής και αντιπαλότητας.

Έτσι, στο νομοδιδάσκαλο που τον πλησίασε με σκοπό να τον φέρει σε δύσκολη θέση, ρωτώντας τον τι πρέπει να κάμει για να κερδίσει την αιώνια ζωή, θέτει ως βάση τις δύο μεγάλες εντολές του Μωσαϊκού Νόμου: αγάπη προς το Θεό «με όλη την καρδιά, την ψυχή, τη δύναμη, το νου του» και «τον πλησίον όπως τον εαυτό

του». Κάνοντάς τα αυτά θα ζήσει!

Η αγάπη, ως έξοδος από το εγώ και ως συνάντηση του Άλλου (Θεού) και του άλλου (ανθρώπου), δεν μπορεί να είναι καθήκον. Βγαίνει από την ύπαρξή σου ως ανάγκη για να ζήσεις όντως.

Αν ο εγωϊσμός περιορίζει την ύπαρξη, η αγάπη τη διευρύνει και την πλαταίνει. Γιατί η συνάντηση με τον όποιο αδελφό - πλησίον, που ο Θεός, όχι τυχαία, μάς φέρνει στη ζωή έκτακτα ή μόνιμα, μπορεί να γίνει δυνατότητα για να κατανοήσουμε τον άτσαλο και ακατάστατο εαυτό μας. Όχι χωρίς πόνο αλλά και διάθεση δικαιολογίας... Όσοι όμως ταπεινά και όχι αμυντικά είδαν την προσωπική τους κατάντια στον καθρέφτη του συνανθρώπου τους και ζήτησαν το έλεος και τη βοήθεια του Θεού, μπόρεσαν να θεραπευτούν και να ειρηνεύσουν.

Από τη μια, λοιπόν, η αγάπη ως υπέρβαση εγωκεντρισμού, και από την άλλη η αυτογνωσία - αυτοκατάκριση μέσω των γύρω μας, μας βοηθούν να καταλαβαίνουμε πόσο σημαντικός είναι ο πλησίον για μας.

Δεν μπορούμε να ζήσουμε μόνοι! Δεν γνωρίζουμε τον εαυτό μας ζώντας μόνοι! Οι άλλοι είναι η ζωή μας! Γιατί μάς γνωρίζουν τον εαυτό μας και γιατί αγαπώντας τους ζούμε.

Η κατεύθυνση της καρδιάς μας από τον εαυτό μας στο Θεό και τον πλησίον, στην πραγματικότητα είναι ο μόνος τρόπος για να μπορέσουμε να ισορροπήσουμε εσωτερικά, να ειρηνεύσουμε, να ολοκληρωθούμε ως πρόσωπα.

Ο Χριστός, με το να μας προσφέρει την Εκκλησία Του ως τρόπο θεανθρώπινης ζωής, μας έδωσε τη φοβερή δυνατότητα της γνώσης και σωτηρίας του εαυτού μας. Όσοι αρνήθηκαν να σχετιστούν και ν' αγαπήσουν, αδιαφορώντας για το Χριστό και τους ανθρώπους και βλέποντας μόνο τον εαυτό τους, ζουν την κόλαση της μοναξιάς τους ως προσωπική επιλογή. Όσοι θέλησαν όμως να ζήσουν σχετιζόμενοι και αγαπώντας το Χριστό και τους ανθρώπους βρήκαν την όντως ζωή. Στην πραγματικότητα γίνεται, από το νυν αιώνα, η επιλογή της ζωής ή του θανάτου εις αιώνας.

π. Ανδρέα Αγαθοκλέους

Πηγή: isagiastriados.com